

червена ябълка и заспалъ като агне. Той забравилъ даже, че има родители и сестри. На другия день двѣ крилати другарчета го събудили и го завели на поточето да се омие, а едно брадато прислужниче му поднесло богата закуска.

Този день Пенчо небилъ веселъ, защото се смислилъ за своето мило сестриче: той искалъ и Мара да се наслаждава отъ хубоститѣнавѣлшебното царство. Седналъ подъ ябълката и ронѣлъ сълзи за Мара и родителитѣ си. Крилати и брадати другарчета го утѣшавали, а той не искалъ да ги чуе.

Къмъ обѣдъ дошло едно брадато прислужниче при Пенча и го попитало защо плаче. Той му разказалъ мжкитѣ си и го помолилъ да му помогне да си отиде пакъ въ бащиния домъ.

Прислужничето се смилило надъ Пенча и го завело въ близката гора на една зелена полянка. На полянката имало старъ вѣковенъ боръ, а подъ него мраморна плоча. Подигнали плочата и извадили нова и лѣскава сребърна шапчица.

Прислужничето се изгубило, а Пенчо останалъ подъ бора самъ. Сѣтилъ се той що трѣбва да направи по-нататѣкъ: снелъ вѣлшебната шапчица и наложилъ сребърната. За чудо той се намѣрилъ веднага въ бащиния си дворъ и сварилъ Мара да си реди кубчета на масата, както пра-

